

1 Sinulle on postia

Ohi ajavista ihmisistä se näytti varmasti kummalliselta: kaksi vanhempaa kävelemässä vakavin ilmein teinipoikansa vieressä pihatietä pitkin. Kalmankalpeat kasvoni varmaankin saivat sen näyttämään siltä, että kävelin lankkua pitkin, tai että vanhempani johdattivat minua pitkin kummallista pihatie-versiota lankulla kävelemistä. Mutta kuka tahansa, joka on ikinä avannut yliopiston hyväksymiskirjeen voi vahvistaa, että tämä oli paljon pelottavampaa.

Herra Lynch, meidän vastapäinen naapurimme, ajoi ulkona nurmikkoaan ja alkoi katsella meitä. Hän näytti hämmästyneeltä nähdessään minut kävelemässä postilaatikolle. "Onko jo urheilulehden uimapukunumeron aika?" Hän huusi hilpeästi.

Osa minusta halusi tiuskaista hänelle. Olin hakemassa tänään postia sillä odotin hyväksymiskirjettä Harvardista, en siksi, että olisin joku pakkomielteinen himokas mies. Sitä paitsi seuraava uimapukunumero tulisi vasta 293 päivän päästä.

Pysyin kuitenkin hiljaa; hermostuneisuuteni kirjeen johdosta teki minusta epätavallisen ärtyneen ja herra Lynchille tiuskiminen ei muuttaisi mitään kirjeen sisällöstä avatessani sen.

Minä olin kunnollinen yliopistoehdokas (tai niin minulle olivat kertoneet perheenjäsenet, jotka olivat velvoitettuja sanomaan sellaisia asioita). Mutta kaikki mitä olin ikinä kuullut maineikkaasta yliopistosta osoitti, että "tarpeeksi hyvä" ei riittänyt Harvardiin. Joten siihen mennessä kun minä ja vanhempani olimme vihdoinkin saapuneet postilaatikolle, olin jo lukenut kirjeen päässäni:

Hyvä Eric "häviäjä" Kester,

Käytyämme hakemuksesi huolellisesti läpi olemme päättäneet, että emme voi tarjota paikkaa sinulle tai tuleville jälkeläisillesi. Tämä ei ollut helppo päätös*, mutta lopulta me päädyimme lopputulokseen, että Harvardin brändiin vaikuttaisi epäedullisesti sellaisen opiskelijan hyväksyminen, jolle sopisi paremmin paikka vähäpätöisemmässä koulussa, kenties vahtimestarina. Sinua varten lähetämme myös esitteen läheisestä orpokodista, jos vanhempasi hylkäisivät sinut häveten. Toivotamme sinulle parhainta onnea sinun tulevaan, hyvin epäonnistuneeseen elämääsi

*Oli se.

Äärimmäisellä vilpittömyydellä, Harvardin valintaosasto

P.S. Sinun entinen tyttöystäväsi oli oikeassa sinun suhteesi.

Äitini kurotti postilaatikkoon ja otti sieltä kasan postia. Sitten hän pakotti minut kävelemään puoleenväliin pihatietämme ennen pinon ojentamista minulle. Harvardiin pääseminen ei ollut minulle elämän ja kuoleman asia mutta silti vanhempani ajattelivat olevan minulle parempi jos avaan kirjeen turvallisen välimatkan päässä vastaantulevasta liikenteestä.

Hengittäminen, kuuleminen ja melkein kaikki muut ruumiintoiminnot lakkasivat toimimasta, kun pikaisesti selailin läpi postia aloittaen päällä olevista ohuista kirjeistä. Kaksi edellistä vuotta elämästäni vilisivät silmissäni - uuvuttava "yliopisto prosessi" täynnä tasokokeita, kursseja, keskiarvoja ja muita kurjia kirjaimia, jotka ovat jättäneet minulle ikuisen pelon aakkosia kohtaan. Panokset olivat korkealla: hyväksymiskirje tarkoittaisi, että minun kaikki kova työni maksaisi itsensä takaisin. Ja myöskin sitä, että vanhempieni ei tarvitsisi palauttaa Harvard t-paitojaan, jotka he ostivat kampuskierroksellani.

Löysin Harvardin kirjekuoren läheltä pinon pohjaa ja se oli paksu. Normaaleissa olosuhteissa se tarkoittaisi hyviä uutisia; hyväksymiskirjeet sisältävät esitteitä ja muuta tietoa sisältävää materiaalia uusille oppilaitokseen hyväksytyille hakijoille, kun taas hylkäämiskirjeet ovat normaalisti vain kirjeitä ohuessa kirjekuoressa. Mutta minä pysyin epäilevänä. Päätin, että tyypilliseen Harvardin tapaan yliopisto tekisi myös heidän hylkäämiskirjeistään suureellisia ja minä avaisin paksun kirjekuoren vain paljastaakseni paketin ilotulitteita jotka räjähtäisivät taloni yllä ja kirjoittaisivat suurin kirjaimin: olet hylätty.

Mutta minun mieleni oli ainoa asia joka räjähti, kun revin kirjekuoren auki ja silmäilin ensimmäisen lauseen ja näin "onnittelut!".

Pyhä jysäys, minä olen menossa Harvardiin!

Innostuksissani ilmaisin tämän ajatuksen vahingossa ääneen. Mutta vanhempani eivät huomanneet: he olivat liian kiireisiä iloitessaan. Lysähdimme pitkään kolminkeskeiseen halliin jonka seurauksena nolestunut Mr. Lynch sammutti ruohonleikkurinsa ja meni sisälle. Äitini juoksi takaisin sisälle soittaakseen isoäidilleni ja luultavasti paikallislehteen, jättäen minut ja isäni nautiskelemaan hetkestä.

"Olen ylpeä sinusta poika".

Hän katsoi minua utuisin silmin ja me jaoimme pitkän mieshalauksen. Olen kieltäytynyt näyttämästä tämänkaltaisia julkisia hellyydenosoituksia jo yläasteella kun opin, että monet tytöt eivät ole kiinnostuneet "isä-halaja" tyypistä, mutta tämä oli erityinen hetki. Jotain ihmeellistä oli juuri tapahtunut. Minut oli jostain ihme syystä hyväksytty Harvardiin enkä edes soittanut viulua!

Kun kävelimme pihatietä pitkin, isäni piti muita posteja ja minä selasin läpi Harvardin esitettä tutustuakseni uuteen kouluuni. Esite oli täytetty kuvilla hyvin innokkaista Harvardin opiskelijoista, jotka osallistuivat moniin eri akateemisiin aktiviteetteihin. Yhdessä kuvassa oli mies valkoisessa labratakissa sekoittelemassa kemiallisia aineita koeputkissa, ja toisessa kuvassa nuori nainen kirjoittamassa liitutaululle ilmeisesti egyptiläisiä hieroglyfejä. Tai ehkä se olikin jotain matemaattista.. en ollut varma.

Jostain syystä, tunsin rintani alkavan kiristyä. Seuraavaksi oli kuva opiskelijasta rentoutumassa lehden kera asuntolassaan. Se ei ollut lehti, jonka määrittäisin vapaa-ajan lukemiseksi ja se ei todellakaan ollut uimapukunumero. Se oli The Economist-lehti ja tyyppi kikatteli riemusta lukiessaan sitä.

Käteni tuntuivat hikiä kääntäessäni nopeasti sivua. Nyt vastaan tuli kuva oppilaasta, joka vain seiso ja tuijotti minua intensiivisesti, hänen ylliluonnollisen suuret silmänsä pullistuen, ihan kuin hänen ylisuuret aivonsa puristaisivat niitä ulos hänen kallostaan. Katsoin hänen paitaansa, joka oli siististi prässätty ja työnnetty housuihin. Vilkaisin omaa paitaani, joka oli ketsuppi- ja sinappitahrojen jatkuvan reviirisodan taistelukenttä.

Copyright © 2012 by Eric Kester. Reprinted from the book *That Book about Harvard* with permission of its publisher, Sourcebooks.